

Sárospataki
Ifjusági Közlöny

Főszerkesztő:
Martin Miklós

Társzerkesztők:

Molnár Pál

Stephán László

Békés László

Nagy István

Felelős szerkesztő:

Tóth Ferenc

TARTALOM:

Martin Miklós: Másolás — glossza. — Molnár Pál: Ázsiai diákság. — Nagy István: Mesék forrása kiapadt. — Tudom, nem Ő — az Ősz volt. (Versek.) — T. L.: A Tükör előtt. (Az ige — a hallgató.) — Stéphán László: „Gólya“-intimitások. — Bodnár István: Őszi vers. — Molnár Pál: Egy kép a múltból. — (— erdy —) Miért nyers sok ember. — Stern Úr, a mi szabónk. — Hírek.

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés:

Egész évre 3.— pengő

Félévre ... 1.50 pengő

XLVII. évfolyam.

November hó.

1931

Sárospataki
Ifjusági Közlöny

XLVII. évfolyam.

November hó.

1931.

Főszerkesztő:
Martin Miklós

Társzerkesztők:

Molnár Pál
Stephán László

Békés László
Nagy István

Felelős szerkesztő:
Tóth Ferenc

Másolás — glossza.

Nem írok újat. Régi témát veszek elő. Sőt! Úgy teszek, mint a középkor szerzetese, egyszerűen másolok. Igaz, hogy nem kodexeket, hanem csak jegyzőkönyv pontokat; igaz, hogy nem az egész keresztyén egyházat érdeklőket, de az is igaz, hogy számunkra nagyon fontosakat. Ime:

I. „Theol. Kar 1931. évi szeptember hó 3-án tartott gyűlése 10. sz. jkvi pontjából felterjeszti az *őzdi* egyház ama határozatát, amely szerint a 400 éves jubileumát főiskolánknak úgy ítéli a legméltóbban megünnepelhetőnek, ha kifizeti egy teológus ifjú egy évi tápintézeti díját s ezért 240 P-nek a kifizetésére magát kötelezte. — Igazgatótanács a buzdító például szolgáló jelentést örömmel veszi tudomásul s az *őzdi* egyház presbitériumának emelkedett lelkű, igazi áldozatos szellemű tettéért a maga részéről is hálás elismerését fejezi ki“.

II. „Köziskolai szék 1930. évi június hó 17-én tartott ülése jkvi pontjából javasolja, hogy az igazgató-tanács keresse meg Miskolc község presbitériumát abban az irányban, hogy ünnepenként fogadjon legátust s hogy ez által nehéz anyagi helyzetben lévő teológusaink, közöttük sok miskolci teológus ifju segélyezéséből is kivegye részét. — Igazgató tanács a javaslatot a *napirendről leveszi* s felkéri Enyedy Andor főiskolai igazgató-tanácsost az igazgató tanács ülésén jelenlevő miskolci lelkészt, hogy ennek a kérdésnek az előkészítésén a miskolci gyülekezet és a presbitérium körében lelkesedéssel munkáljon közre“.

III. „Közisk. szék a december 19-iki ülésből jelenti, hogy az elekcionális bizottság azzal az indítvánnyal fordult hozzá, hogy a szabolcsi volt legációk tárgyában az igazgató tanács útján kérje fel az egyházkerületi közgyűlést, hogy az írjon át a tiszántúli egyházkerület közgyűléséhez, a régi rend fenntartása érdekében. Több szabolcsi községből levél érkezett, hogy az új rendelkezések értelmében nem fo-

gadhatnak többé pataki legátust. Megindultság és fájdalom nyilatkozik meg az átirásokban. A pataki főiskola ifjúságának is igen-igen fontos kérdése az, hogy cca. 40 tiszántúli legációtól elesik. Az a kapcsolat, amely a legációkat a pataki főiskolához kötötte, nagyon régi századokra nyulik vissza. A pataki főiskola nyerte meg és szerezte meg hajdan e legációkat. Még az 1906-ban kiadott „Legációk névsora“ is 40 tiszántúli legációt sorol fel, amelyek ide tartoztak. A pataki főiskola az elszakítás folytán így is 240 legációjának mintegy felét elvesztette. Ezt az veszteséget fokozná a századok szokásjogán ide tartozott legációk elvétele. Tiszántulról ma is igen sok tanulója van a sárospataki főiskolának. Ezért nyilallik fel aztán egyik másik tiszántúli levélben, mely a legáció ügyét tudatja, ilyen kifejezés: „mi vitatjuk még e határozatnak (t. i. a tiszántúli szabályrendeletnek) jogoságát, legalább évenként egyszer, mint a főiskola tanítványai, szeretnénk pataki legátust fogadni . . . Nem tudjuk, honorálják é kívánságunkat?“ „Nem rendelkezhetünk szabadon az ünnepi jótéteménnyel, de talán legalább husvétra Patakról fogunk beírni . . .“ „Fájdalommal tesszük a bejelentésünket, mert mind a hárman (lelkész aláírók) sárospataki diákok voltunk s fáj az ősi iskolától elszakadni, de egyházi felsőbb hatóságunk erre kényszerít“. „Nem tudom, hogy az ilyen tiszta ősi kapcsolatot, helyes-é mintegy muzeumba tenni . . .?“ „Azt hiszem azonban, hogy a régi lelket nem lehet megoltani egykönnyen s a lélek egyenlő melegséggel marad ezután is hű a sárospataki emlékeihez.“ stb. — Fenti indokok alapján javasolja, hogy a pataki legációk legalább annyiban őriztessenek meg, hogy évenként két, esetleg egy alkalommal Sárospatak küldhessen a régi szabolcsi legációkba legátust. Régebben is volt erre példa, Beregszász, amely husvétkor mindig debreceni. karácsonykor és plünköstkör pataki legátust fogadott. Köziskolai szék az elekciónális bizottság javaslatát helyes indokainál fogva annyival inkább elfogadja és magáévá teszi, mert a mi kerületünk sok terhét viselő egyházközsegeinek megfeszült áldozatkészségéből származó jótétemények anyagilag sem teszik feleslegessé, hogy a régi tiszántúli legációinkhoz ragaszkodjunk, hiszen főiskolánkat valóban a szegények iskolájának tartják, mivel a tanulók anyagi rászorultsága nagyobb, mint a többi főiskola növendékeié.

— Igazgató-tanács a Közisk. szék felterjesztését teljes egészében magáévá teszi, indokait helyénvalónak és igazaknak minősíti. Annyival inkább pártolólág terjeszti fel a főtiszt. egyházkerülethez, mert súlyosnak tartja éppen az elszakítás éveiben s a 400 éves jubileum évében kockáztatni a testvéri érzület olyan lazítását, aminő a fenti idézetekben megnyilvánul“.

Az egyházkerület 1931 június hó 17. napján tárgyalta a legációk ügyét. Határozata: „Egyházkerületi közgyűlésünk testvéri szeretettel teszi át a sárospataki főiskola igazgató-tanácsa által előterjesztett és elfogadásra ajánlott indítványt a tiszántúli egyházkerülethez, kérve ez anyagi és lelki szempontból fontos kérdésben megértő és bölcs határozatát“.

Ha eddig másoltam, most marginális jegyzeteket jegyzek.

I. Az ózdi ref. egyháznak hálás köszönetünket küldjük. Ez igazi ajándék. Támogat bennünket legációval, segéllyel. Köszönjük a *példadást*.

II. Miskolc. Újból félve nyúlunk hozzá, pedig tudjuk, hogy ott is szeretők szívek dobognak. Jó kezekbe, volt pataki diákkezekbe van letéve ügyünk, olyanok intézkednek ott, kik maguk is tudják mit jelent egy diáknak a legáció. S mégis! Amint hirlík Martintelep fogadna legátust, sőt egy határozata is van erre a presbitériumnak. Csodálatos, hogy mégsem halad előre a mi támogatásunk ügye. — Magánlevélben kellene talán kérnünk? Ha csak egyes egyénekről lenne szó, igen helyén való volna, de ez nemcsak a mi, hanem az utánunk következő diáknemzedék ügye is épügy, mint volt az elődeinké. — A széniori számadási könyvek átvételénél akadtam egy papírra. Valamelyik elődöm (az írás Benke Kálmáné) sorolja fel a következőket:

A miskolci legáció előnyei.

1. A főiskolát az *Egyházkerület* községeivel több szál kötötte össze a régi időben. Ilyen volt a rektoriára való kimenetel, supplicatio, legáció stb. Ma mindezek közül csak a legáció maradt meg. Ez köti össze most is a lelegevenebb kapoccsal a legátusok fogadásával az Egyházkerület községeit a Főiskolához. Miskolcra egy idő óta nem jár legátus. Ennek az eredménye az, hogy Miskolc csak úgy tűnik fel előttünk, mint egy kereskedői központ, de az egyházáról, amely pedig a kerületben a legelső, semmit sem tudunk. A teológusok 90 százaléka, akik Miskolcon megfordultak, még a templomaiban sem voltak.

2. A *tradíció*, amelyhez úgy szeretünk ragaszkodni, az is arra kötelez, hogy a legációt újra fel kellene Miskolcon újítani.

3. Seholy olyan nagy alkalmat nem nyílik a diáknak *társadalmi szereplésre*, mint Miskolcon legáció alkalmával nyílnék. Természetesen nem ez a legáció főcélja, de ha panaszkodunk, hogy a teológusok társadalmilag félszegek, egyik oka az, hogy nem nyílik alkalmuk a városi közönség körében való megfordulásra.

4. *Budapest, Debrecen, Pápa* stb. minden egyházkerület nagyvárosi egyháza fogad legátust, egyedül Miskolc nem.

5. A legációnak egyik legfontosabb áldása, hogy a legátus megismerkedik az egyház *belmissziói életével*. Erre legalkalmasabb volna kerületünkben a miskolci gyülekezet. Ott élénk egyházi élet van, alaposan megszervezett Kálvin-szövetség, kiváló lelkipásztorok stb. Minderről csak hallunk, de szemtől szembe soha nem látjuk meg. Ha a legáción keresztül meg nem látja a diákság, akkor örökre el van zárva előlünk, hogy abból tanuljunk.

6. Ha Miskolcon legáció volna, ez nagyban hozzájárulna a teológus ifjúság, a legáció, a teológia és ezzel együtt a *jövő egyháza tekintélyének az emeléséhez*. A teológus, mert természetesen csak teológus mehetne Miskolcra, látná, hogy nemcsak a falu, de a város is meg tudja érteni és becsülni ezt a tiszta kálvinista intézményt.

7. *Nagy ösztönzés* lenne a miskolci legáció az ifjúságra nézve. Eddig is igen sok példa volt már rá, hogy a legáció miatt sokan kettőzött szorgalommal tanultak; a tanulási eredmény különben is legkövetlenebbül csak a legációnál tűnik szembe.

8. Annak is van jelentősége, hogy Miskolcon, mint középiskolával bíró városban, teológus nem igen fordul meg. A diákok nem ismerhetik meg a pataki teológiát. Csak annyit tudnak róla, amennyit legendákból hallanak, hogy csiszolatlanok. Sokan másként gondolkoznak a pataki teológusról, ha valóban meg is fordulna körükben.

9. Az nem lehet ellenvetés, hogy olyan nagy egyházban egy teológus nem prédikálhat. Hiszen csak a legjobb IV. évesek mehetnek Miskolcra, akik egy pár hónap múlva, mint palástos káplánok, úgys minden funkcióra fel lesznek hatalmazva.

10. Végül az anyagi és szociális oldala is, mint legvégső ok helyet foglalhat. Különösen a felvidéki városi legációk elszakítása miatt!

— Ez a mi kérésünk. Kérjük a nagytiszteletű lelkész urat, hogy azt a szeretetet, amit már eddig is oly gyakran nyilvánított irántunk, most is mutassa meg és tegyen próbát velünk, beválunk e miskolci legátusnak? — Tudjuk, hogy nehéz az anyagi helyzet, de nehéz az mindentütt és mégis, a legátusnak való adakozás a legtöbb esetben nem megterhelhetés. Ha Miskolc kivonja magát, hogyan engedne Tiszántúl? A mi szerény kérésünk az, hogy ha az ügy *szeretetből* nem menne előbbre, az igazgató-tanács *ne* vegye le a napirendről.

III. Az ifjúság kérése gyönyörűen járta meg összes fórumainkat. Köszönjük, hogy ily szívvel lélekkel pártoltak bennünket. Hisszük, a tiszántúli egyházkerületnek is lesz szíve, hogy a balsors sújtotta tiszán-inneni egyházkerületnek itt is jobbat nyújtson és mintegy jubileumi ajándékkul, a szabolcsi ünnepeket nem veszi ki a pataki diákok kezéből. A gazdag Tiszántúlnak segítenie kell az erősen hadakozó Tiszán-inneni testvért. Vagy talán a legnehezebb időkben vonja vissza a támogatást?

*

Tulajdonképen nem is kellett volna megjegyzéseket tennem, hiszen maguk a jegyzőkönyvi pontok beszéltek. Azonban, gondoltam, nem árt, ha valaki teljesen azonosítja magát azok lelkével.

Martin Miklós.

Ázsiai diákság.

A Magyarország c. napilap 1931 október 24-iki számában egy cikk jelent meg, mely foglalkozik a most létesített angol internátussal és a pataki diáknak ahhoz való viszonyával. A cikk szelleme, beállítottsága, tendenciája annyira ferde, sértő és megalázó, hogy ha szó nélkül mennénk el mellette s ezzel mintegy hallgatólag elismernénk megállapításait, a pataki diákságról és az egész főiskoláról nagyon ferde vélemény alakulhatna ki a magyar közvéleményben. Nem feladatunk

megvédeni az angol internátust, vagy bírálni a Kultuszminisztériumnak ezzel kapcsolatos terveit, erről arra illetékesek gondoskodnak, — azonban azt nem hallgathatjuk el, hogy tájékozatlan és rosszindulatú egyének rágalmakat kovácsoljanak ellenünk: a sárospataki ifjuság ellen

Mindenekelőtt megállapítani kívánjuk a magunk részéről azt, hogy a Magyarság cikkének írója nem lehetett sem kálvinista ember, sem pataki diák, mert a pataki iskola az ő puritán szellemével mindig bele tudott csepegtetni diákjaiba annyi jellemességet és bátorságot, hogy egy támadó cikk alá nyiltan oda meri írni a nevét s ezzel ad erkölcsi alapot az ő támadó fellépésének. Mert így csak úgy ágaskodik a sorok közül ki a kaján irigység, mely nyilvánvalóvá teszi sötét célját az egész támadásnak s értékét olyanná, mint a polyva, mit szerte szór a szél.

A cikkírónak alaptétele, melyre felépítette egész támadását: hogy a pataki diák („kőnyák és mendurok“) annyira elmaradott, annyira balkán, sőt ázsiai, hogy nemhogy nem érdemli meg a modern internátusi nevelést, de egyenesen vétek volt neki adni. Ellenben ha pl. a tihanyi apátság kebelében valószínűleg volna meg ugyanezt, akkor senkinek sem tűnt volna fel, mert hiszen ugyanabból az ázsiai fajból származó tihanyiak mégis csak közelebb esnek a nyugati kulturához, mint a patakiak! A cikkíró úgy látszik, hogy a pataki diákról való ismereteit az országszerte elterjedt régi diákadomákból, öreg emberek elbeszéléseiből, vagy a régi diákokról megjelent regényekből, elbeszélésekből ismeri. Mintha a modern fejlődést kifejejtette volna számításából, mert a „szürke tanító és jegyző veréb-fiókákat és bakkancsos parasztyerekeket“ vonat helyett multszázadbeliesen: szekeren szállítatja be a pataki skólába. És az egész cikknek ez a beállítottság adja meg az alaptónust: minek ennek az ágrólszakadt, begyepesedett, gnóm diákságnak modern nevelés és angol internátus?!

Bizony elmaradt a pataki diák, mert elmaradt róla az a sok máz, mit tradíció, régi jó világ, boldog diákélet, stb. címen kentek rá és akarnak ma is sokan rákenni. De nem lehet, mert a pataki iskola diákjaival együtt „poraiból megelevenedett phönix“ (Ravasz L.). Megújodott, halad a kor modernségével együtt s talán, mint a multban oly gyakran megelőzte az ország többi iskoláit a szellemi értékek megragadásában, — megelőzte most korát éppen az új internátusával és az országban egyetlen új típusú angol intézeti ágazatával. S talán azzal is, hogy itt minden szombat este minden diák a Bibliája fölé hajolva az evangélium lelkét szívja magába s vallás-erkölcsi alapon készíti magát elő, hogy szilárd jellemmé alakulva hasznavehető munkása lehessen a sivár magyar pusztának. Élet lüktet itt Patakon s nem multszázadbeli penész vonja be a lelkeket. Ez a diákság dolgozik, ez a diákság előrenéző s célkitűző, ez a diákság a keresztyén szocializmus munkása, ez a diákság az evangélium diáksága, ez a diákság megérdemli azt, hogy a nemzet támogatásával az internátusi nevelés áldásai által gazdagítsa életét.

Molnár Pál
theológus.

Mesék forrása kiapadt.

Valamikor réges-régen
erdők mélyén volt egy forrás:
tisztá forrás, cserge forrás,
mesét öntő.

Nagy vihar jött s már az erdőt
nem találjuk: elvesztettük
az utat tán . . .
s szomjúhozva pocsolyákból
merítgetjük lelkeinket.

Hol a forrás, régi forrás,
mese forrás? . . . kiapadt.
Más világ lett: erdő helyett
útunk városban szalad.
Régi mesék, régi álmok
bő forrása kiapadt.

Nagy István

g. VIII. o. t.

Tudom, nem Ő — az Ősz volt.

Elöttem imbolygott az árnyam.
Mögöttem lépett valaki . . .
Tudom, nem Ő — az Ősz volt.

Köröttem szállingóztak még
a nyár csodás emlékei.
Mentem az úton egyedül.
Este. A lámpák égtek.
A fúkon félhomály borongott . . .
S vártam, hogy szembejőjjön Ő,
akit nem ismerek, s aki nem ismer,
az a Titokzatos, akit talán ismerni sem fogok,
de aki minden kérdésemre válasz lenne.

Elöttem imbolygott az árnyam.
Mögöttem lépett valaki . . .
Tudom, nem Ő — az Ősz volt.

Nagy István

g. VIII. o. t.

A Tükör előtt.

Az ige — a hallgató.

Ézs. 33 : 30—33. v.

Sokszor volt már az a gondolatom, az az elkeseredett vágyam, hogy jobb lett volna szántóvetőnek maradnom, mert nem bírom azt a folytonos lelkihullámzást, amit az igével való foglalkozás nyújt. Mennyivel nyugodtabb annak a falusi néninek az élete, akit nem bánt az Isten eleveelrendelése, a bűn, büntetés kérdése, hanem otthon dolgozgatva elvégzi a maga feladatát. . . . Keresek nyugalmat, olvasom, hirdetem az Igét. Sokszor úgy érzem, hogy megfakult az Ige világossága, lefokozódott a szíveig és veséig ható ereje. Amikor látom az Isten-Ige meggyalázását, látom az emberek Sodoma és Gomora sötét életét, eszembe jut a próféták ítélethirdetése, melyre megérett a világ. — Belém nyilal az Ezékiel próféta szava „És eljönnek hozzád, ahogy a nép össze szokott jöni és odaülnek elődbe, mint az én népem és *hallgatják* beszédidet, de nem *cselekszik*, hanem *szelmeskedő ének-ként* veszik azokat ajkokra, szívök pedig nyereség után jár.“ A mai élet egyik jellemző tulajdonsága a sok beszéd és a hallgatás. A próféták, apostolok és reformátorok is beszéltek ugyan, de nem sokat beszéltek. „Térjetez meg, mert elközelített a mennyeknek országa“, vagy „Megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban“, vagy „Ne ölj“, vagy „Ne paráználkodjál“ stb. stb. mindezekben kevés a beszéd, de azt hiszem, hogy mikor elhangzottak, végig futott a hallgatóság hátán a hideg. A mai ige hirdetés legtöbbször csak beszédből. Százazrekre menne azoknak a prédikációknak a száma, melyek Krisztus óta elhangzottak, de ezek csak Krisztusról szóltak s nem magát Krisztust szólaltatták meg. Már Krisztus előtt megmondotta a próféta, hogy szelmeskedő éneknek veszik azokat a beszédeket, melyek az Úrtól jönnek, hallgatják, de nem *cselekszik* azt. A mai ember *megszokta*, hogy végig kell, végig *muszáj* neki hallgatni a templomban a prédikációt, de arra a magaslatra nem akar felemelkedni, hogy az az Isten szava, parancsa s azt neki cselekedni is kell. Ma a prédikációt, a megszokott — *csak hallgatással* — szelmeskedő énekké, az ige hirdetői szónoki mutatványának eljátszásává alacsonyították le az emberek, mert nem az Isten szavát keresik benne, hanem azt, hogy ez meg ez a szónok *mit* beszél. Amikor falun az orvos, a jegyző s a többi fel nem sorolt ember nem megy a templomba, azért nem megy, mert a sátán ezzel vakítja el: „Mit hallgassam X, Y beszédét, hiszen hallottam már eleget *hasalni*“. Vagy amikor valaki egy egy nagy ige hirdetőt megy hallgatni: „Megyek a templomba, mert most az fog beszélni, akinek hangját és előadását igen szeretem“. Az ige hallgatást tehát a mi tetszésünk és nem tetszésünk által mérlegeljük és nem aszerint, hogy abban maga az Úr Isten szól hozzánk a XX. század nyelvén. Ez a beszéd nem hat ránk, mert a mai ember számára az Isten-igét hirdető szó csak játék eszköz, s nem életet lehellő valóság, amelyet mikor kiejtenek előttünk, rögtön megéreznénk, hogy itt nem

szerelmes galamb turbékolásáról, hanem az Úr Isten vészharang megkondításáról van szó. Mi csak akkor hiszünk a hallott Igének, ha az testet ölt. Az Ige ítélet hirdetése valóban be is következik mindig, — a bűn után jön a bűnhődés — de a megjavulás, sebgyógyítás Isten parancsát nekünk kell valóra váltani, nekünk kell cselekedni. Isten ezt általunk, emberek által akarja megvalósítani . . . Itt szünetet kell tartanom, mi nem cselekedjük az Igét, mert csak hallgatók s nem *meg- és ráhallgatók* vagyunk. Nem érezzük az ítélet rettenetességét, melynek terhe alatt megrendül a világ alkotmánya. A mai ember nem látja a világ megítélését a repülő, autózúgásban nem hallja az Isten-angyal ítélet harsonáját, ezért remeg, kétségkedik, *panaszkozik* minden ember. Az úr Isten ítél, ebben az ítéletben csak az marad meg állhatatosan, akinek számára hús és vér szaga van ennek az igének: „Az ég és föld elmulnak, de az én igéim soha el nem mulnak“. T. L.

„Gólya“-intimitások.

Diák szobák csendjét felveri a víg zaj
Vidám fiúk szólnak mosolygó ajakkal.

Mint minden évben, özönlének az első évesek (pardon gólyák) Iskolánkba. Pihés a szárnyuk, zöld a színük, mert bizony az az érettségi nagyon picivé válik itten. Hja.

Tessék csak a kedves olvasónak egy kicsit hallgatni.

Bejön az év elején két zöld fülű a szobámba. Irgalmatlan nagy kofferokat cipelnek hátukon. — s az egyik *zsaketben*, mert — tessenek elképzelné, — tiszteletből, hogy ő gólya lett, zsaketet varatott, de még milyet, egy okl. vidéki szabász mester úrnál. Veri az istentelen öltöny szárnya a lába szarat, úgy a boka felé. Rájuk nézek és rögtön fel is sóhajtok bősz szobafőnöki lehellettel: kezdődik.

Amint meglátnak (vagy észrevesznek) rám néznek. Uramfia, — de micsoda nézés az. Néznek, mint (egy hasonlatot keresek hamar), mint . . . (és nem jut eszembe). Koffer a vállukon, — néznek, én is nézem őket és várok. Hátha szólnak. Csend. — és még mindig néznek, kofferral a vállukon és az egyik *zsaketben*. Megsajnálom őket:

Szervusztok fiuk, hozott az Isten.

Igenis. Hm, így mondja, igenis és semmi egyéb.

Hát az Istenért, tegyétek le azokat a kofferokat. — Igenis, — hát — lehet?

Persze hogy lehet, — no, tegyétek magatokat kényelembe. Igenis. — és ezzel leülnek, persze a zsaketre vigyázva. Bemutatkozásról szó sincs. Hm. Szervusztok, én Stéphan III. éves vagyok. Igenis, — de egyéb újra semmi. Megsokalom. Hát mondjátok meg, hogy hívnak titeket. Igenis . . . Én Széll Jozsó vagyok, tetszik tudni és . . . No jó, jó. Nehéz volt az út, — kezdem a beszélgetést. Igenis, — de erre végképen dühös lettem, — mindig csak igenis, — ülnek a zsaketben és igenis szón.

Hát honnan a manóból kerültetek ide. No, erre a két gólya „úr“ szája füleket takar: hihihí (másik) höhöhö Na - a - gy - kál - lóhíhíhőhő. Elképedek ekkora sületlenségen, — de később eszembe jut valami Nagykaló, — hm, — de mégis ez csacsiság. — Lesz nekem dolgom, én jó Istenem, amíg nevelem őket.

Igy mutatkoznak be „Ök“, majd jön egy pár nap és beszélnek szellemesen. Az egyik különösen szellemes, (a zsaket) Fecseg locsog. gólya módra. Én, bár unom, hagyom, majd bele fog unni. Tévedtem, nem teszi ezt, sőt. A kedves olvasó képzelje el. — ilyeneket mond: A viadukt nem hid (politizál is), hanem pokolgép. Ez a kicsije. Vagy: ha egy vezetékből több villanykörtét táplálunk, úgy mindig halványabb lesz, míg ha sok körtét teszünk bele, sötétség borul fejünkre (rim-es). Legjobb mondása, hogy ő ész nélkül jött a világra, de hogy ezt hogy érti, nem tudom, ő nem magyarázza s így csak sejtem.

Egyszer felülnek a vonatra, hogy utaznak. Mellesleg szólva, ők a jegyet bilétának mondják s így beszél a fáma utazásuk történetét: „Hát felültem a masinára és kértem egy bilétát haza. Hát a konduktor megkérdi erre, hogy hova e No szegény, — hát mondek má' hogy haza. Erre szemembe röhög és szó nélkül Kállóig adja a bilétát“.

Elmentünk egyszer vizitelni (odáig jutottunk). Jozsó, amint leülünk, se szó, se beszéd, elkezd beszélni. Mindenki rá néz, ő — csak beszél, közbe nevet is. (Majd el sülyedtem). Végre kisüti: Kérem azért beszélek, mert nehogy azt tessék hinni, hogy én Kállóból jöttem, mert igaz, hogy onnan jöttem, de mégsem *onnan*, mert habár noha ámbár jöllehet mégis . . . No kotródtunk is onnan mi, jöllehet mégis . . .

Folytassuk tovább. Jozsó borzasztó szerelmes lett, vagy a második napon az egyik legszebb leányba. Azóta állandóan az utcán van, — igaz, — előbb bevásárolt egy kicsit. Először vett egy pincset, de hogy a pénzét jól kihasználja, na meg, hogy füle is használtassék. egy kicsit nagyon nagyot. Azután egy fehér nyaksálat is, (hófehéret) persze hitelbe. (Az már van, hiszen ilyen ábrázattal még el sem szokhat azaz — el nem „költözhet“.) Szóval ezek után az utat rója és hol csak teheti lengeti pincset, libegteti sálját, láttatja fehér keztyűjét (ez már volt), büszkélkedik mosolyával, szóval: köszön. És mi történt vele. Mikor már gondolta, hogy kellőleg „kiköszönte“ a talajt, „hózzá vágódik“, hogy majd hazakiséri. És, — a lányka kijelenti egy szép kísérő mosollyal „nem szoktam fiukkal sétálni“. Azóta nyugszik a pincs, alszik a sál, pihen a keztyű. Persze összeszidom alaposan, hogy miért csinál ilyeneket, — ime itt van az eredménye stb., stb. Erre kifejti, (már tud), hogy ő ezért jött Patakra, hogy nézze a szépséget (szépségeket?), s ha tanulni akar, így — meg úgy . . . szóval Patakra ő ezért jött.

Rettenetesen szeret aludni (ezért jött Patakra!?). De ha még aludna, — nem ő horkol, egészségesen és tisztán, kifogva pontosan az alaphang tercét, oktávját, quartját és Isten tudja miét, mert ő azért jött Patakra.

Egyszer este Jozsó fiú szokatlan jókedvű volt. El nem tudtam

képzeln, miért. Eljött lassan a lefekvés ideje, — de Jozsó jó kedve csak fokozódik. Összeszidom és ő még mindig röhög. Elhallgatok, de ő csak röhög, Gyanutlanul lefekszem, de abban a pillanatban lezuhan velem az ágy. Erre Jozsó már nem is röhög, de ordít s míg én meg-rökönyödve káspálódom ágyam roncsai alól, elröhögi szép tenorján, — hogy ez egy sikerült vicc volt . . . Ezért jött Patakra. Volna még egy és más intimitás, de elég ebből most ennyi is. Vagy mégis, egyet kifejejtettem, — az okosságát. El kell képzeln, milyen okos, — csak képzeln:

Egyszer nagyon mérges voltam az „okosságára“ és dühömben (?) kijelentettem: te egy nagy semmi vagy. Nem szólt rá semmit, — csak, egy fél óra mulva. Tudniillik, ekkor érti meg. (Egy viccen is háromszor nevet, először mikor hallja, másodsor mikor a viccbe új viccet lát és végül, mikor megérti.) Tehát egy fél óra mulva elkezdi beszélni: te azt mondtad semmi vagyok. Igen. — De tudod, hogy a semmi már magában valami; tehát ha valami vagyok, akkor nem lehetek semmi, vagyis valami vagyok és pedig, mivel mondtad, hogy nagy semmi vagyok, — tehát nagy valami. Máskor gondold meg mit mondasz. Szakasztott így mondta, — egy mosoly nélkül, komolyan. Ő.

Igy folyik az én szobafőnöki életem. Így tengetjük életünket által, — sok bajjal és keserves keservvel.

Stéphán László.

Őszi vers.

*Vénhedt színek búcsut intenek halálbaindulásukkor
és mi, ifjak, nyár-kedvű legények zokogunk
fiatal életünk rémes őszén,
mert a mi fogunk alatt kavics roppan és nem cukor,
könnyes kenyérünkhöz vérpanasz tapadt;
asszott földünk s szülők panasza.
Mögött a Kenyér minden mosolyt bennünk,
és örülünk. Jöjjön az ősz, Lucifer kamasza;
holt ember-mosoly Isten-mosolyt szül,
mert minden Végzet indít Kezdetet.*

*Felvillan bennünk gyémántsín orca.
Ráismertünk a haldoklásban
az élöre, szép maradóra; az Isten az maga.*

*Kívül ősz; dércsipett virág, ázott levelek,
szürke gubás ég, hangtalan taj,
csak földünk sír, meg az apám, meg az apád.
meg mi sírunk velek,
véres jövőjü csatás gyerekek.*

Bodnár István
IV. tan. növ.

Egy kép a múltból.

Olyan jól esik néha visszapillantani a múlt tisztább levegőjébe. Amikor fáj a jelen, amikor egymásután kell feladni az oly szépen elgondolt életideálokat, — elmegyek a Múlthoz megnyugodni.

82 éves, de egyenes járású, arca ezer ráncú, de jóságos tekintetéből a szeretet mosolyog reám. Özv. Korláth Árpádné, az én kedves Zsuzscsa néném. „Miről beszéljek, gyermek?” — kérdi tőlem, amikor már beleuntunk, belesömöröltünk a mának pletykáiba. „Miről? — Tessék nekem Zsuzscsa néném elmondani, hogy ki is és milyen is volt az én szépnyám!”

„Szépnyád, — kezdi Ő s látszik egész lényén, hogyan temetkezik bele a múltba, hogy felidézze annak rég porladó alakjait, — Terestényi Dánielné, a hat Kossuth leány egyike, Erzsébet?” És megindul ajkán a szó. Szinte látszik, hogy újra éli azt az időt, s szavában annyi dédelgető melegség rezg a szeretett boldog idő iránt. S én ámulva hallgatom, lelkem háborgása a múlton elpihen...

Különös egy furcsa asszony volt Erzsébet néni. Dani bácsinak volt a felesége, aki magyar nemes úr volt, a szó régi értelmében. Mert van annak már több mint 50 esztendeje, amikor még Zsuzscsa néném is tűzről pattant fiatal menyecske volt. (Igaz, hogy én először mindig Zsuzsika néninek szólítottam, de azt mondta, hogy soha senki sem hívta őt Zsuzsikának, hát hívjam én is csak úgy, hogy Zsuzscsa néném.)

Mondom más volt akkor az élet is, más volt a szokás is. Botfalván laktak mindketten, a régi ungi nemesi faluban. Erzsébet néninek passziója volt a főzés, meg is adta mindennek a módját. Rá is ment több a konyhára, mint más három helyen. Zsuzscsa néném már jobban megnézte, hova mit tesz s így soványabb főztjére nem egyszer rámondta Erzsébet néni „Edd meg, amit főztél, de nekem nem kell!” Ha meg mint fiatalabbat, ki frissebb a munkára, elhívta Zsuzscsa nénémét egy tésztát meggyúrni, mindig figyelmeztetni kellett, hogy a derelyébe ne egy csipetnyi, de egy verébféj nagyságnyi lekvárt vagy turót tegyen.

De nem is ezért volt különös egy furcsa asszony Erzsébet néni. Hanem hogy miért, éppen azt akarom elmondani.

Szép családja volt, tizenegy gyermeknek adott életet. És csodálatos, hogy pusztult a család, hogyan temette el Erzsébet néni egymásután szive virágait. Egyik kis fia, a Pista halt meg éppen. Zsuzscsa néném is elment a temetésre férjével Árpád bácsival, mert hiszen neki nagynénje volt Erzsébet néni. Vigasztalnak Erzsébet nénit, de olyan furcsa, mintha nem is nagyon bánkódnék, csak néz sötéten azzal a szigorú nézésével, ami annyira hozzátartozott az ő nagyasszony voltához. Ahogy kísérik ki a koporsót, Erzsébet nénit egyik oldalon karolta a bátyja, másik oldalon meg Zsuzscsa néném. A szomszéd háznál, mit éppen akkor építettek, megszólal Erzsébet néni: „Nézd csak te, Zsuzscsa, mennyire rosszul építi ez az ember a házát. Ide ki építi

egészen, meg ilyen keresztbe, hogy mozdulni sem lehet tőle.“ De hogy, hogy is járhat ilyen az eszébe éppen a fia temetésén. Motoszkált is Zsuzscsa nénémben, hogy bizony ez nagyon furcsa, hogy amikor a meghalt fiát utolsó útjára kíséri, akkor is a szomszéd házával foglalkozik. De azért nem mondta ki, csak úgy magában gondolta.

A másik meg a lányával, Terivel történt. Egy bigott katolikus jegyző vette el Vinnára. Erzsi néniék valamennyien erős kálvinisták voltak s nem is akartak belemenni a házasságba, de mert hogy más-különbén nagyon jó ember volt a jegyző, hát inkább engedték, hogy katolikus templomban esküdjék a lányok, meg a gyerekek is katolikusok legyenek, még a lányok is. Úgy történt, hogy a husvétii ünnep szombatján Erzsi néniék, már mint Dani bácsival, mindig átmentek Terihez ünnepelni. Közel volt. Lehetett vagy négy mértföldre s amilyen lovai voltak Dani bácsinak, a két pej (hires volt arról, hogy mindig pej lova volt), amilyent ma még hirből sem hallani, hát semmi sem volt átmenni. De most hamarabb mentek el, már nagypénteken reggel s pakolni is csak sebtibe pakoltak. Valami távirat jött, hogy azonnal menjenek. Zsuzscsa néném mondta is mindjárt Árpád bácsinak, „Te Árpád, itt valami bajnak kell lenni, valami nagy bajnak. Gyerünk át mi is.“ „Kész vagy az ünnepre mindennel?“ kérdezte Árpád bácsi. „Kész, süteményekkel is. mindennel!“ „No, jó, hát nem bánom, gyerünk át!“ Szombat hajnalban be is fogattak s ők is átmentek kocsin Vinnára. Mert vonat nem volt akkor még arra.

Mire megérkeztek Teri már a ravatalon fektüdt. Erzsi néni pedig nem sír, csak néz sötéten azzal a szigorú nézésével. A falu meg csak zúg, morog, hogy megölte. — Eljött a katolikus pap, rávetette Terire a keresztet, de temetni a szomszéd faluból Lucskáról jött a kálvinista pap, mert Vinna tiszta katolikus tót falu Folyik a temetés ősi szertartással, komolyan. Mikor a prédikációhoz ér a pap, hát elkezd csak átkozni a Teri férjét: „Te ölted meg; az ő vére terajtad! Nem vádol e a lelkiismeret, nem félsz e Isten büntető ostorától?“ — Zsuzscsa nénémben szinte elállt a lélekzet is. Mi ez, mi történik itt? Ki ez a sápadt, őszes hajjú, nyílt kékszemű ember, aki ily tömeg előtt ilyen rettenetes vádat kiált az özvegy férj fejére? „Hogy mersz megállni e koporsó előtt? Nem hallod e, hogy abból egy ifjú élet kiált feléd vádolólag? Te vagy érte felelős!“ Zsuzscsa néném az özvegyre nézett. Sápadtan, lehunytt szemmel, megtörtén állt a koporsó mellett. Arcára kiült a belső küzdelem, a megrokkant lélek óriási vivódása. Szeme tovább siklott s lopva Erzsi néni arcát fürkészte. Az kemény volt, mint egy életharc megtaposott csatatere, s sötét szigorú tekintete a fekete koporsó aranyos díszítésére szegeződött. Arcán nyoma sem volt a fájdalomnak, szemeit nem áztatták elvesztett gyermeke utáni könnyek.

Zsuzscsa néném alig várta, hogy vége legyen ennek a borzalmasan kínos és rejtélyes temetésnek. Aztán megtudta, amit meg akart tudni. Hogy miért halt meg Teri. Hát úgy volt, hogy pénteken reggel, nagypéntek lévén, a bőjti kérdés felett összeveszett a fiatal pár,

kiknek már egy kis lánykájuk is volt. Hogy, hogy nem azt már se, aki az ég-világon megmondani nem tudja, a veszekedésből tettelesség lett s a jegyző úgy meg találta ütni a feleségét, hogy menten összeesett. A férj megijedt s hogy tettét elleplezze, felakasztotta Terit az ajtóközre, mintha öngyilkos lett volna. Legalább is így beszélték azt a faluba. Kellett lenni valaminek benne, talán így igaz volt szóról szóra is, mert Erzsí néni megnézte a Teri nyakát s egy vörös csík volt rajta körbe, a kötélnek a helye. Meg aztán, hogy a pap is így kiprédikálta a bűnt s az özvegy férj még csak szólni sem mert neki. Lelke mélyén találta, igazságnak érezhette.

Danyi már ügyvéd volt akkor Ungváron, a Teri bátyja, de nem bántották a dogot Eltemették Terit, mint más embert — tisztességgel. Erzsí néni akarta így. Hogy ne legyen belőle országos botrány. Aztán még sokat beszéltek róla a faluban, de az is elmúlt.

Erzsí néniék temetés után még ott maradtak, de Zsuzsca néniék már készültek haza. „Te Zsuzsca, — szólította magához Erzsí néni, — ha hazamégy, nézz át hozzánk s mond meg Julisnak, hogy a padkán a csupokban az aludtfejet hűtse meg túrónak, a tejfelt meg húzza össze, hogy az ünnepre legyen egy kis friss vaj.“ — Különös egy furcsa asszony ez az Erzsí néni — gondolta Zsuzsca néni, hogy még most, a nagy gyászában is mi mindennel nem törődik. De azért nem mondta ki, csak úgy magában gondolta.

Aztán meg mikor a Pali fia halt meg, aki Zsuzsca néniéknek keresztfia is volt, átmentek még reggel Erzsí nénihez, hogy megvizsgálják, hogy megkérdezzék mi történt, hogy történt, hiszen beteg sem volt. Beszéltek sok mindenről, talán két óra hosszat is, de Erzsí néni még csak meg sem említette halott fiát, Zsuzsca néniék pedig valahogy restellették előhozni. Minek tépjenek fel sajtó sebeket. És olyan különös volt; más ilyenkor nem is tud egyébről beszélni, csak a megholtról, annak szokásairól, örömeiről, kedvenc kifejezéseiről, élete egyes részeiről s minden kedves emléket omló könnyekkel mos fel az emlékezés mederébe, — Erzsí néni pedig mintha nem is bánkódna, csak néz sötéten azzal a szigorú nézésével.

Eltemette tíz gyermekét, eltemette Dani bácsit is, a férjét, csak egy fia maradt életben: Danyi, aki járásbíró lett. Danyi magához vette Erzsí nénit, mert igen-igen egyedül lett volna a világban.

Tizenegy kedves halottat temetett el Erzsí néni erős lélekkel, száraz szemekkel. Nem mintha nem fájt volna az elvesztés, a szeretet-kapcsok elszakadása, megértő élettárs, mosolygós gyermekek, sokatigérő fiatal életek elhullása, tartalommal, céllal egyre jobban megtelítődött élet megüresedése, de azért, mert igazi magyar nagyasszony volt.

Molnár Pál
theológus.

Miért nyers sok ember.

Hittanórán a tanító nagy magyarázó készséggel adja elő növénydékeinek a teremtés történetét. A legjobb pedagógiai módszert, a szemléltetést alkalmazta. Egyszerűen kezdte: az Isten az embert a föld porából teremtette. A porból sárt gyúrt. Megcsinálta először az ember fejét, azután a nyakát, törzsét, végtagjait s így tovább és a részeket összeragasztotta. De még csak mozdulatlan sár volt az ember. Hiányzott belőle a lélek. Isten saját lelkéből lehelt belé s az ember élni kezdett, felállott, mozgott és élelem után nézett. A gyermekek nagy megértéssel hallgatták végig ezt a kiválóan szemléltető előadást, látszott rajtuk, hogy mindent megértettek. Csak a kis Andris gyerek mutatkozott elégtelennek. Forgolódni kezdett és végül egy elszánt bátorsággal feltartotta kezét.

No, mi baj Andriskám? — kérdi a tanító.

— Hát az — adja elő Andris — hogy Isten elfelejtett valamit.

— És mit?

— Nem szárította ki az embert.

(— erdy —)

Stern Úr, a mi szabónk.

Stern Ignác s ha jobb úgy, legyen hát Izidor,
Korán szokott kelni s lépésekben startol
Az öreg iskola vén kapuja felé.
Belépik s megdöngtet ajtókat és falat
— Sok, sok szegény diák csak Stern úrral varrat —
És szedi a foltot s a foltozni-valót.
Isten jókedvéből teremt ilyen szabót.
Újakat is készít fordít, vasal, stoppol.
Kézpénzért, hitelbe, nagy és potom áron.
Gomblyukat en gross-ban tart mindig raktáron.

— Vele fordítottam nyűtt téli kabátom.

Újat varrt belőle. Melegén ajánlom.

(Lakása valahol a Szemere-utcában).

(erdy)

Hirek.

Döbrösy Lajos külmisszionárius ref. lelkész nov. 2-án volt főiskolánkban. Délután tartott érdekes előadást a nagy imateremben a bulgáriai mohamed törökök között végzett missziójáról. Az előadáson a főiskola tanárain és ta-

nulóin kívül a városi közönség is nagy számmal vett részt. Előadó elbeszélése folytán a törökök között végzett misszionálás a legnehezebbnek látszik minden más külmisszió között. A török nép fanatikusan ragaszkodik régi hité-

hez s ez a legnagyobb gát Döbrösy Lajos kedves testvérünk előtt, de ennek kemény falait kiltató erővel bontogatja. Idáig végzett munkássága a Keresztelő János ütegyengetése, de bízunk s vele együtt mi is, hogy az idő közel van és Krisztus megérkezik a mi keleti testvéreinkhez, hogy örök evangéliumával megragadja a lelkeket. A törökök missziónalása egyenes és kizárólagos feladata a miénk, magyaroké. Ez irányú munkásságunk mögött nem látunk a törökök, semmi más tendenciát, mint a Krisztus igazságának török földön való meghonosítását. Szívesebben veszük tőlünk az evangéliumot, mint bármely más nemzetől. A nyugati, művelt testvér-nemzetet ismerik fel bennünk. Növelje ez a tudat bennünk az áldozat-készséget és álljunk oda Döbrösy Lajos mellé és után. Segítsünk neki, amint tudunk, filléreinkkel és evangélizálásunkkal. Az igazi keresztyének mindig szól Jézus utolsó rendele, „tegyetek tanítványokká minden népeket.“ A tanítás munkája minden embernek, legyen férfi vagy nő, ifjú vagy öreg, kötelessége. A tanítás munkája pedig nem csak a tanítás, hanem mindenmű segédkezés amely a Krisztus ügyét szolgálja itthon és idegenben, a családban és a közéletben egyaránt, mert más, aki plántál és más, aki öntöz, de a növekedés Istené. Aki szereti Istent az megérti Jézus tanítását és érzi azt a kötelességet, amellyel tartozik minden emberrel szemben, aki még nem ismeri Krisztust, úgy itthon, mint messze idegenekben. Imádkozzunk és nyújtsunk segítő kezét Döbrösy Lajos testvérünknek, hogy Isten áldása, segítő ke-

gyelme kísérje tovább megkezdett munkájában, Őt, az első önálló magyar külmiszióárius ref. lelkész.

Csathó József, Közlönyünk volt felelős szerkesztője október 11-én esküdött örök hűséget *Sáfár Emuskának* a lácai templomban. Isten áldása legyen a fiatal páron.

A Hittanhallgatók Egyletében élénk tempóban folyik a munka. Eddigi gyűléseinket az aktuális kérdések tárgyalása és művészi szavaltatok tették változatossá. Programunk egyik jelentékeny pontja egyházunk szociális téren végzendő munkájának megismerése. E kérdések ismertetésére sikerült megnyernünk Nádházy Bertalan diósgyőr-vasgyári és Benke József hejőpapi-i lelkész urakat, akik gazdag tapasztalataik alapján egy-egy bevezető előadást fognak tartani a rakövetkező megbeszélések (Nov. 19-én és 26-án.) — Ez esztendőben kitűzött pályateteleink a következők: 1. Pál apostol megtérése. 2. Zwingli reformatori önállósága. 3. A predestináció-tan vallás erkölcsi jelentősége, nagy személyiségek életéből vett példák szemléltetve. 4. Prédikáció irandó Mt. XV. 22—28. alapján anyák vasárnapjára. 5. Imádság irandó a reformáció emlékünnepe. A pályateteleket az Egylet jutalmazza, azonkívül az ima-pályatétel jutalmazására Dr. Rácz Lajos ny. theol. prof. úr 10 P-t, az egyháztörténelmi pályatétel jutalmazására Marton János theol. prof. úr 10 P-t, a dogmatikai pályatétel jutalmazására Dr. Vasady Béla theol. igazgató, egyleti tanár-elnök úr 25 pengőt ajándékoztak, amiért itt is hálás köszönetünket nyilvánítjuk.

Cserediák-akció, évek óta sürgetett, megvalósult azáltal, hogy Budapestről hozzánk jöttek Demeter József IV. és Kovács Bálint III. éves hittanhallgatók, tőlünk pedig Budapestre mentek Egressy Lajos és Molnár Pál IV. éves hittanhallgatók. Az akció célja egymás munkájának kölcsönös megismerése és az egyes theológiák közötti kapcsolat erősítése. Nagy reménységgel várjuk az annyira óhajtott akcióra Isten eredményt adó áldását.

A gimn. „Rákóczi Sportkör”-ében élénk élet folyik. A sportkör football-csapata benevezett a Kisokbajnokságba s már egy mérkőzését játszottak is a debreceni ref. gimnáziummal 0:0 arányban. — Megkezdődtek az őszi pontszerző versenyek, melyek eddig lebonyolított számain sok jó eredményt értek el (az elmúlt iskolai évben gimnáziumunk az összes magyar középiskolák között a második lett). — Eddig elért jobb eredmények: 100 m. síkfutás: Berczik B. VII. 11 8 mp. (iskolai rekord). 200 m. síkfutás: Berczik B. VII. 24 2 mp. (iskolai rekord). 400 m. síkfutás: Berczik B. VII. 61 2 mp. Súlylökés (5 kg.): Gombos L. VIII. 13 80 m. (isk. rek.), Jámbor S. VI. 13 34 m. Súlylökés (7 1/4 kg.): Gombos L. VIII. 10 74 m. Gerelyvetés: Labanc I. VI. 42 60 m. (Kisok. rec.), Somogyi Z. VI. 38 m. Diszkoszvetés: Jámbor S. 28 52 m., Labanc I. VI. 27 60 m. Távolugrás: Gombos L. VIII. 5 60 m. Helyből távolugrás: Trócsányi P. VII. 2 71 m. Magasugrás: Gombos L. VIII. 155 cm. Helyből magasugrás: Gombos L. VIII. 120 cm. — *Alsósok versenyszámai.* 60 m. síkfutás: Kovács D. IV. 8 2 mp., Fehér András 8 3 mp., Fűzi P.

IV. 8 3 mp. Magasugrás: Kovács D. VI., Terebessy B. III., Zelei L. IV. 1 15 m. Távolugrás: Fehér A. IV. 4 50 m. Súlylökés (3 kg.): Sütő I. IV. 11 17 m., Kovács D. IV. 11 06 m.

Az I. Rákóczy György Egyesület 1931 okt. 9 én tartotta meg alakuló gyűlését *Bódy Dénes* tanárnök vezetése alatt. A tisztikar és választmány a következőképen alakult meg: ifj. elnök: Ködöböcz József VIII. titkár: Miskolczy József VIII. jegyző: Sohajda Mihály VII. pénztárnok: Horváth István VII. főkönyvtárnok: Gutper Imre VII. alkönyvtárnok: Dóczy Ferenc VI. o. tanulók. Választmányi tagok: Görgey Kálmán, Tóth Gyula VIII. Jánosy Ferenc, Kovács Pál VII. Dávid Zoltán, Kántor László VI. Sikolya Károly, Szacsury István V. o. tanulók. Az egyesület célja a Jézustól hirdetett valláserkölcsi életelveknek az evangéliom szellemében való tüzetes megismertetése; a vallásos érzés fejlesztése és ápolása; az élőhitnek, a munkás szeretetnek s a ref. egyház hitelveihez és intézményeihez való törhetetlen hűségnek a tagok szívében való törhetetlen meggyökeresztetése. Eddig tartott egyválasztmányi és két rendes összejevetelt. Rendes összejevetelek vannak kéthetenként egyszer.

Köszönettel nyugtázzuk a következő előfizetéseket: dr. Nagy Péter (Veszprém) 10 P. Kapy Andor (Boldogkőváralja) 9 P. Farkasfalvi Farkas Géza (Rásony) 8 P. dr. László Ferenc (Bpest) 6 P. Rácz Lajos (Bp.) dr. Terhes Tivadar (Bp.) Kisfaludy László (Sp.) dr. Rácz Lajos (Sp.) id. Metzner Béla (Saujhely.) Padrah Sándor (Sp.) Ujszászi László (Rákospalota.) Kövy István (Százakerencs.) Ben-

cze Ferenc, dr. Panka Károly (Bp.) 5—5 P. Elek József (Sajóbáony.) Kádár József (Telkibánya.) Várady Sándor (Debrece.) Pósa Péter (Cserépfalu.) Szilva Endre (Hajdúhadház.) Csengeri Kálmán (Gödöllő.) Bagócsy Lajos (Alsódob-sza.) Kovács Bertalan (Vily.) dr. Kiss Sándor Baksy István (Sp.) Molnár Béla (Ujlőrincfalva.) dr. Sasi Nagy Imre (Pécs.) Vaizer Béla (Bpest.) Sulyok János (Büd-szentmihály), Harsányi Gusztáv (Debrece), Kósa Szabó Pál (Mád), dr. Kiss László (Gyula), dr. Finkey Ferenc (Bp.), dr. Erőss József (Iharosberény), Magyar Lajos (Szeged), 4—4 P. Horkay Bar-na (Sp.), dr. Horkay László (Sp.), Darányi Lajos (Sp.), dr. Vasady

Béla (Sp.), Bálint Bertalan (Sze-rencs), Kérészy István (Tiszanána), Gulyás József (Sp.), Halász Dénes (Sp.), Benke József (Hejőpapi), Makó Dezső (Erdőbénye), Szilágyi Benő (Sp.), Szathmáry Lajos (Hód-mezővásárhely), Pirigyi Albert (Bp.) Búza László (Szeged), dr. Phillip Ernő (Bp.), Miskey István (Sp.) Rác Ilonka (Bp.), Tárczy Árpád (Sp.), Kovács Miklós (Apc) 3—3 P. Máthé Zoltán (Ózd), Benke Kálmán (Ond). 2—2 P. Dr. Kun Zoltán (Sp.), Szabó Gyula (Sp. ang. internátus), Jakab András (Sp.) Emődy László (Saujhely) 1:50—1:50 P. Ezuton is tisztelettel kérjük olvasóinkat, hogy ne feledkezzenek meg az ifjuság drága kincsét a „Közlönyt” továbbra is támogatni.

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Tóth Lajos IV. é. hh.

KONCZ FERENC, SÁROSPATAK

LORÁNTFY U. 8. CIPŐÜZEM ÉS CIPŐKERESKEDÉS SAJÁT HÁZ!!

Külön mértékosztály!!

AZ ORSZÁGOS IPAREGYESÜLET
DÍSZ ERME

BUDAPESTI
CIPŐFELSORÉSKÉSZÍTŐ

BUDAPESTI CIPÉSZ IPARTESTÜLET
KIÁLLITÁSÁRÓL I. DÍJ

SZAKKIÁLLÍTÁS
1920

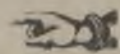
! A diákság évek óta felkarolt cipéze !

Megrendelésre készít elsőrendű férfi-, női- és gyermek-, egyszerű és divatcipőket, orthopädcipőket, cserkész- és mindennemű sportcipőket vízhatlan minőségben, **szolid árak** mellett. **Javítások** gyorsan és gondosan eszközöltetnek!

Állandó raktár férfi-, fiú- és gyermekcipőkben, papucs- és házicipőkben, cipőápoló és vízhatlan szerekben; minden létező színben legjobb minőségű **cipőkrém, lack-olaj, cipőfestékek**; vadász- és sicipőkhöz **cethal-cipőzsinór**; alacsony termetűeknek **belső sarokemelő**; elsőrendű **cipőzsinór**; fájóslábúaknak **ludtalp-betét** és mindennemű talpbetét-különlegességek!

Vidéki megrendelések azonnal eszközöltetnek!

Legszebb ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:

'Time Is Money'

(Az idő pénz.)

FONTOS Önnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindennemű ékszerek, dísz tárgyak, valódi ezüst evőkészletek kedvező részletfizetési feltételek mellett kaphatók.

Spitz Pál

órák és ékszerész, Sárospatak.

Vidékre választékot készséggel küldök!!

Varrógépek és eredeti **Steyer Vaf-fenrad kerékpárok** gyári raktárral

Fodrász-

és borbélymunkák legpontosabban eszközöltetnek

Dobozy István

Sárospatak,

☞ a Patikaközben. ☞

*a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.*

40 év óta áll fenn

**id. Szepessy István
sütődéje.**

Sárospatak legrégebb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss

péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Nyomtatta: Kisfaludy László a ref. főiskola betűivel Sárospatakon.